

РЕШЕНИЕ

№ 13962

гр. София, 09.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 85 състав, в публично заседание на 16.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Биляна Икономова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **1208** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е чл. 26, ал. 12 ЗЧРБ.

Образувано е по жалба на А. С., [дата на раждане], гражданин на Р. федерация, срещу заповед № 513з-112/08.01.2026 г. на „за“ началник на отдел „Миграция“, Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/.

Изложени са съображения за незаконосъобразност на оспорената заповед. Заявява, че е във валиден брак с български гражданин, което дава право да пребивава с разрешение за продължително пребиваване в Република България. Моли заповедта да бъде отменена, а преписката – върната за ново произнасяне.

В открито съдебно заседание жалбоподателят А. С., редовно призован, не се явява и не се представлява.

Ответникът началник на отдел „Миграция“ - СДВР, редовно призован, не се явява. Чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и моли същата да бъде оставена без уважение. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Депозирани са писмени отговори.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител и не представя заключение.

Административен съд София-град, Първо отделение, 85-и състав, като обсъди твърденията на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

На 20.11.2025 г. е подадено от А. С., [дата на раждане], гражданин на Р. федерация, съпруга на В. Г. В., заявление за предоставяне право на продължително пребиваване в Република България,

ведно с декларация за адрес – [населено място],[жк], [жилищен адрес] подписана от И. Б. И., трудов договор, удостоверение за сключен граждански брак. Посочено е като основание чл. 24, ал. 1, т. 18 ЗЧРБ – член на семейството на български гражданин. Представена е молба до директора на дирекция „Миграция“, видно от която лицето е в „нелесна фактическа ситуация“ със съпруга си и живеели на различни адреси, но към момента на подаването ѝ отношенията им не били приключили с развод. Заявява, че е учила в България, живее и работи тук от 2019 г., като моли да бъде извършена индивидуална преценка на ситуацията. Представени са доказателства, че съдебното производство, образувано по молба на съпрузите за прекратяване на брака, е прекратено поради неизпълнение на указанията.

Видно от становище на началник на група 01 ПКПС-СЗМ към отдел „Миграция“ – СДВР, съгласно чл. 2, ал. 6, т. 1 ЗЧРБ съпрузите следвало да живеят на един адрес. В случая А. С. и съпруга ѝ В. Г. В. не живеели в едно жилище и не споделяли едно домакинство. Предлага се да бъде издадена заповед за отказ.

На основание чл. 26, ал. 2 във връзка с чл. 24, ал. 1, т. 18 във връзка с чл. 2, ал. 6 ЗЧРБ със заповед № 513з-112/08.01.2026 г. на „за“ началник на отдел „Миграция“ – СДВР на А. С., [дата на раждане] , гражданка на Р. федерация, се отказва предоставяне право на продължително пребиваване в Република България.

При така установеното от фактическа страна Административен съд София-град, Първо отделение, 85-и състав обуславя следните правни изводи:

Жалбата е допустима. Подадена е срещу индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК, подлежащ на съдебен контрол, от активно легитимирано лице - адресат на акта и засегнат неблагоприятно от него, в указания 14-дневен срок съгласно чл. 26, ал. 12 ЗЧРБ във връзка с чл. 149, ал. 1 АПК.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

На първо място, отказът е издаден от компетентен административен орган съгласно чл. 23, ал. 7 ЗЧРБ /заповеди на директора на СДВР, удостоверение от началник на 01 сектор към отдел „Човешки ресурси“ СДВР – л. 60 - л. 64/, в установената писмена форма с обективирани фактически и правни основания /чл. 59, ал. 2, т. 4 и т. 5 АПК/, обусловили издаването на акта, при липсата на допуснати процесуални нарушения, от категорията на съществените, поради което не е налице основание за прогласяване на неговата нищожност по смисъла на чл. 168, ал. 1 и ал. 2 във връзка с чл. 146, т. 1 АПК, съответно – за отмяната му съгласно чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 2 и т. 3 АПК.

На второ място, оспорената заповед е издадена в съответствие с материалния закон и неговата цел, поради което не са налице основания за отмяната ѝ съгласно чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 4 – т. 5 АПК.

На основание чл. 26, ал. 2 ЗЧРБ „отказва се издаване на разрешение за пребиваване или продължаване на срока за пребиваване в страната на чужденец, за когото е установено, че не отговаря на условията по чл. 24, 24а - 24г, 24е, 24з, 24и, 24к, 24м, 24н, 24о, 24п, 24р и 24с, 25, 33а, 33г и 33к - 33м, 33п и 33т“.

На основание чл. 24, ал. 1, т. 18 ЗЧРБ „разрешение за продължително пребиваване могат да получат чужденци, които притежават виза по чл. 15, ал. 1 и са членове на семейството на български гражданин и произхождащите от чужбина документи, които удостоверяват семейните връзки и правото на издръжка, са признати и регистрирани или допуснати за изпълнение по реда на българското законодателство“.

В разпоредбата на чл. 2, ал. 6 ЗЧРБ са посочени лицата, които са членове на семейството на български гражданин по смисъла на същия закон, сред които е и съпруг. Постановено е

кумулятивното изискване, чрез свързващия съюз „и“, тези лица да живеят с българския гражданин в едно домакинство.

От тълкуването на сочените разпоредби се обуславя извод, че се отказва предоставяне право на продължително пребиваване, когато лицето не е член на семейството на български гражданин. Не е член на семейството по смисъла на специалния закон и съпругът/ата, който/ято не живее в едно домакинство с българския гражданин.

В конкретния случай няма спор, че А. С. е съпруга на В. Г. В.. Налице са обаче данни, че същата не живее с него на един адрес, което обстоятелство се потвърждава от представените по делото писмени доказателства и заявеното изрично в собственоръчно изготвената молба, представена към заявлението за предоставяне право на продължително пребиваване. Видно от разрешението за пребиваване с валидност до 18.12.2025 г., адресът на лицето е в [населено място], [улица], видно от заявлението, подадено от него, адресът е в [населено място],[жк], а адресът на съпруга на А. С. е в [населено място], ж. к. „Н. III“. В хода на административното производство заявителят представя доказателства, че през 2025 г. е формирана воля за прекратяване на брака по взаимно съгласие. Нещо повече, лицето не сочи, че споделя съвместен живот със съпруга си и не изявява желание за събирането им като семейство в едно домакинство, като дори заявява друг адрес, който да бъде вписан в разрешението за пребиваване. При това, съобразявайки и съдържанието на молбата до директора на дирекция „Миграция“, съдът формира извод, че органът, издал оспорвания отказ, е разполагал с несъмнени, безспорни и категорични доказателства, че съпрузите живеят фактически разделени и на различни адреси. В тежест на жалбоподателя бе да представи доказателства и да формира доказателствени искания, сред които и провеждането на разпит на съпруга ѝ като свидетел по делото, изясняващи обстоятелството споделя ли със съпруга си съвместен живот /в този смисъл решение по адм. д. № 16567/2013 г., VII отд. на ВАС/, съответно попада ли жалбоподателят в обхвата на понятието „член на семейството на български гражданин“.

Не е достатъчно да е налице юридическа връзка, а след като съпругата руски гражданин не живее фактически в едно жилище със съпруга си, не е налице основанието на чл. 24, ал. 1, т. 18 от ЗЧРБ за продължаване на срока за пребиваване в страната и с отказа за продължително пребиваване в Република България не се нарушава правото ѝ на личен и семеен живот. В този смисъл: решение по адм. д. № 11038/2024 г., III отд. на ВАС.

Извод: оспореният акт е издаден законосъобразно, поради което жалбата срещу него следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Разноски:

С оглед изхода от спора на основание чл. 143, ал. 3 АПК и чл. 24, изр. първо НЗПП в полза на юридическото лице, в структурата на което е органът, издал оспорвания административен акт - СДВР /чл. 37, ал. 2 ЗМВР/ следва да бъдат присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 102,26 евро.

Така мотивиран, Административен съд София-град, Първо отделение, 85-и състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. С., [дата на раждане], гражданин на Р. федерация, срещу заповед № 513з-112/08.01.2026 г. на „за“ началник на отдел „Миграция“, Столична дирекция на вътрешните работи.

ОСЪЖДА А. С., [дата на раждане], гражданин на Р. федерация да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата в размер на 102,26 евро, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба, подадена в 14-дневен срок от

съобщаването му на страните до Върховен административен съд на Република България чрез Административен съд София-град.

ПРЕПИС от решението да се изпрати на страните на основание чл. 138, ал. 3 във връзка с чл. 137 АПК.

СЪДИЯ: